

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พอจะนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้คือ จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาอย่างที่คิดว่าตนเองเป็น กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งแม้ออกตามหมวดวิชาต่าง ๆ นั้น ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 1 ผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่เป็น เช่นนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนประเมินความสามารถทางสติปัญญาของตนเองตรงกับความเป็นจริง แต่บางคนก็ประเมินไม่ตรงกับความเป็นจริง เพราะเด็กไม่มีความเข้าใจในความสามารถของตนเองอย่างแท้จริง เด็กบางคนอาจจะมีสติปัญญาสูงได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างถูกต้องและประสบความสำเร็จในการเรียนอยู่เสมอ เด็กก็จะประเมินความสามารถของตนเองไปในทางที่ดีและใกล้กับความเป็นจริง¹ แต่บางครั้งพ่อแม่ของเด็กบางคนตั้งระดับความปรารถนาให้เด็กของตนมีความรู้ ความสามารถสูงเกินกว่าเด็กจะกระทำได้ เด็กจะเริ่มคิดว่าตนเองมีสติปัญญาต่ำ เพราะไม่สามารถจะทำให้พ่อแม่ยอมรับได้ นานๆ เข้าเด็กก็จะยอมรับว่าตนเองมีสติปัญญาต่ำจริง ๆ² สำหรับเด็กบางคนที่มีสติปัญญาต่ำและยอมรับว่าตนเองเป็นเช่นนั้นก็จะประเมินตนเองว่ามีความสามารถทางสติปัญญาต่ำ ส่วนเด็กอีกพวกหนึ่งจะไม่ยอมรับสภาพว่าตนเองมีสติปัญญาต่ำ เพราะพ่อแม่ ครูอาจารย์มุ่งหวังให้เขามีความรู้ความสามารถสูง เด็กเหล่านี้จะไขว่คว้าปกป้องกันตัว³ (defense mechanism) กลบเกลื่อนปมด้อยของตน

¹Ivan D. Steiner, "Self Perception and Goal Setting Behavior," Journal of Personality, XXX (1957), pp. 344 - 355.

²Richard M. Suinn, "The Relationship Between Self Acceptance and Acceptance of Others: A Learning Theory Analysis," Journal of Abnormal and Social Psychology, LXIII (1961), pp. 37 - 42.

³Jersild, op.cit., p. 114.

ด้วยการคิดว่าตัวเขามีความรู้ความสามารถดี ในการประเมินความสามารถทางสติปัญญาของตนเอง เขาจึงประเมินให้สูงกว่าที่เขาเป็นอยู่จริง ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด จะทำให้คะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น ไม่เป็นไปตามความเป็นจริง ดังนั้นเมื่อนำมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งเป็นคะแนนที่กระจายตามความสามารถที่เป็นจริงของแต่ละบุคคล คือคนมีสติปัญญาสูงก็มักจะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และคนมีสติปัญญาต่ำก็มักจะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำด้วย ดังนั้นความสัมพันธ์จึงต่ำมาก และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติดังกล่าว

จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งแบ่งตามหมวดวิชาต่างๆนั้น ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 2 ผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจอธิบายได้ว่า ความสามารถทางสติปัญญาเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนาและมุ่งหวังให้ตนเองมีสติปัญญาสูง ทั้งนี้เพราะสังคมยอมรับนับถือผู้มีสติปัญญาสูง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งความปรารถนาที่จะให้ตนเองมีสติปัญญาสูงด้วย และมีผลทำให้คะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็นไม่กระจุกกระจายแต่รวมกลุ่มอยู่ในระดับสูง เมื่อนำคะแนนดังกล่าวมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งกระจุกกระจายตามความสามารถที่เป็นจริง จึงทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำมาก และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการนำคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งแบ่งตามหมวดวิชาต่างๆ ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 3 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทั้งนี้อาจอธิบายได้เช่นเดียวกับตอนที่หนึ่งที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กล่าวคือเด็กอาจจะประเมินความ

สามารถทางสังคมของตนเอง ไม่ถูกต้องตรงความเป็นจริง ดังได้อภิปรายไว้แล้วในตอนต้น และข้อสังเกตอีกประการหนึ่งเมื่อพิจารณาจากตารางที่ 7 จะเห็นว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น กับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .32$) แต่ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1 ดังนั้นความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น จึงน่าจะไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้วย

จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนซึ่งแบ่งตามหมวดวิชาต่างๆ ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 4 ผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจอธิบายได้โดยใช้เหตุผลเดียวกันกับตอนที่สอง ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างมักมีความปรารถนาที่จะมีความสามารถทางสังคมสูง จึงทำให้คะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมเกาะกลุ่มไม่กระจายและอยู่ในระดับสูง เมื่อนำค่าคะแนนดังกล่าวมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งมีการกระจายตามสมรรถภาพที่แท้จริงของบุคคล ผลจึงปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานทั้ง 4 ข้อดังกล่าว นอกจากจะพิจารณาจากด้านต่างๆดังกล่าวมาแล้วในตอนต้น อาจพิจารณาในด้านอื่นได้อีกดังต่อไปนี้คือ แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้อาจไม่สมบูรณ์พอ ข้อคำถามในแบบสอบถามอาจจะไม่สามารถกระจายคะแนนที่แสดงความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของเด็กได้เท่าที่ควร นั่นคือคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของเด็กมักจะเป็นไปกลางๆไม่มีการกระจาย และสมมุติฐานที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ อาศัยเอกสาร

การวิจัยจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ เช่นการวิจัยของบรูคโอเวอร์กับคณะ⁴ โจนส์และกรีนีคส์⁵ เป็นต้น ซึ่งต่างก็พบว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สมมุติฐานดังกล่าวอาจจะไม่เป็นจริงสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กไทย ทั้งนี้เพราะสภาพการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนพื้นฐานทางวัฒนธรรมและจิตใจแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปในทำนองเดียวกันกับ ผลการวิจัยของสงศรี⁶ ที่พบว่าความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาของเด็กวัยรุ่นไทย ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยของสงศรี และการวิจัยคราวนี้ ต่างก็เป็นเด็กไทยได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมและจิตใจคล้ายๆกัน

จากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา ที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งแบ่งตามหมวดวิชาต่างๆ ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 5 ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เหตุที่ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อาจพิจารณาได้หลายกรณี เช่น เด็กกลุ่มที่มีความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญามากนั้น อาจจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง หรือต่ำก็ได้ สำหรับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงนั้น การมีความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา มาก จะทำให้

⁴ Brookover and Others, op. cit.

⁵ Jones and Grieneeks, op. cit.

⁶ สงศรี ศรีมุกดา, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง กับความสำเร็จทางการศึกษาของเด็กวัยรุ่น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษา แผนกจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

บุคคลนั้นมีความเพียรพยายามยิ่งขึ้น มีแรงจูงใจในการทำงานสูงขึ้น จึงทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเขาสูงขึ้นด้วย สำหรับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ การมีความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา มาก จะทำให้บุคคลนั้นมีความวิตกกังวล ปรบตัวได้ไม่ดี และมักจะประเมินความสามารถของตนเองต่ำ จึงมีผลทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเขาต่ำด้วย ส่วนเล็กที่มีความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา น้อยนั้น อาจจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงหรือต่ำก็ได้เช่นกัน ในกรณีแรกเป็นเพราะการที่บุคคลมีความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา น้อย ทำให้บุคคลนั้นมีความพอใจในตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี จึงทำการทำงานได้อย่างมีความสุข และมีผลทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงด้วย ส่วนบุคคลอีกกลุ่มหนึ่ง มีความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา เหมือนกัน แต่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ เพราะว่าบุคคลเหล่านั้นพอใจในสภาพที่เขาเป็นอยู่แล้ว จึงไม่มีความทะเยอทะยาน และไม่ต้องการสัมฤทธิ์ผลในการทำงานเท่าที่ควร ทำการงานตามสบาย ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ จากกรณีต่างๆ ดังได้กล่าวถึงมาแล้ว จึงมีผลทำให้ ความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา ที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวได้ผลในทำนองเดียวกับของ สิทธิโชค⁷ ที่พบว่า ความแตกต่างระหว่างตน ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ส่วนการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งแบ่งตามหมวดวิชาต่างๆ ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างตัวแปรทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 6 ผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทั้งนี้อาจพิจารณาได้เช่นเดียวกันกับตอนที่แล้วคือ บุคคลที่มีความแตกต่างของ

⁷ สิทธิโชค วรานุสันติกุล, เรื่องเดิม.

ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็นมาก อาจจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงก็ได้ คำก็ได้อีก และบุคคลที่มีความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็นน้อย ก็อาจมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงหรือต่ำก็ได้เช่นกัน ควบคู่ผลดังได้กล่าวถึงมาในตอนที่แล้ว จึงมีผลทำให้ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น กับคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .32$) ดังแสดงไว้ในตารางที่ 7 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น ทั้งนี้เพราะเด็กที่มีสติปัญญาสูง และมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและครูอาจารย์ ทำให้เด็กคนนั้นรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถทางสังคมอยู่ในระดับสูงด้วย ส่วนเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ และมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ก็มักจะไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ และครูอาจารย์ จึงทำให้เขาคิดว่าเขามีความสามารถทางสังคมต่ำด้วย ซึ่งเป็นไปตามผลการวิจัยของนิภาพร⁸ ที่พบว่ากลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมดีกว่า กลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ดังนั้นผลการวิจัยจึงปรากฏว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์กับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .42$)

⁸นิภาพร จินคำวัฒน์, เรื่องเดิม.

ดังแสดงไว้ในตารางที่ 7 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ทั้งนี้เพราะเด็กมักตั้งระดับความปรารถนาอยากจะเป็นผู้มีความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมไว้สูง เพราะการเป็นผู้มีสติปัญญาสูง และมีสังคมดีนั้นเป็นความต้องการของบุคคลทั่วไป จึงทำให้คะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและคะแนนความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมสูงทั้งคู่ จึงมีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประการสุดท้ายการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับคะแนนความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ($r = .38$) ดังแสดงไว้ในตารางที่ 8 ซึ่งก็เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถทางสังคม ทั้งที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น เป็นไปตามค่านิยมของสังคม กล่าวคือต่างก็ปรารถนาที่จะมีความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมอยู่ในระดับสูง ดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถทางสังคมทั้งที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์กันดังกล่าวแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ค่าความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น ในด้านสติปัญญาและด้านสังคมจึงมีความสัมพันธ์กันด้วย